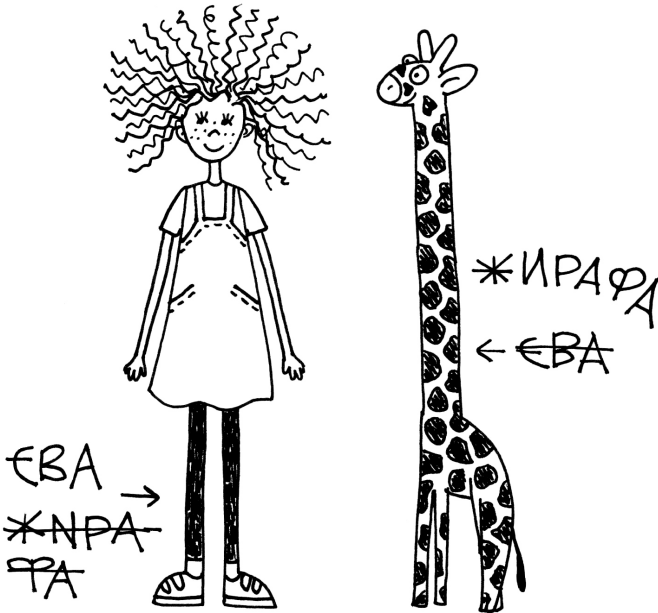

Якби ви знали, що сьогодні трапилося в школі. Спочатку день не віщував біди. Все йшло по плану: трохи почіплявся до дівчат, трохи порубався в настільний футбол з однокласниками, трохи погриз нігті на уроках. Справи йшли своєю чергою до останньої перерви. А на перерві я виходжу в коридор і бачу, що дівчата зібралися навколо Єви — однієї з 22 дівчат нашого класу.

Єва непогана, але мені не подобається. Зачіска в неї «вибух на макаронній фабриці»: неслухняні каштанові кучері живуть своїм життям і лізуть на всі боки. А ще Єва дуже висока, вища від усіх хлопців у класі. Поруч з нею почуваєшся хлопчиком-мізинчиком. Я з нею намагаюся спілкуватися тільки тоді, коли вона сидить. Одного разу, коли нас посадили разом на уроці, я помітив, як багато на її обличчі веснянок. Коли Єва усміхається, вони світяться, мов світлячки. Це прикольно. А ще вона розумна. Але її зріст — це просто жах!

Я протискаюся поміж дівчатами всередину, щоб подивитися, що коїться. Вони навіть не помічають мене, такі захоплені своїм заняттям. Коли врешті пробиваюся, Євка тримає руку Іванки у своїй руці й ретельно вивчає. Потім проводить по лініях долоні пальцями, серйознішає і мовить:

— Лінії підказують, що доля підкине тобі складну задачку. Але якщо ти добре постараєшся, то розв'яжеш її.

— Ги-ги-ги! — пирскаю я, чим привертаю увагу.

— Дуже розумний, Говорухо, так? Ти що тут робиш? — дівчата витріщаються на мене.

— Я теж так ворожити вмю! — мені несила давитися від сміху і я починаю реготати. — Наворожити складну задачку перед уроком математики! Ха-ха-ха! Я навіть знаю, як звати ту долю, яка підкине задачку. Олена Степанівна! Ха-ха-ха!

— Подивимось на твої лінії, розумнику, — пирхає Євка і хапає мене за руку так швидко, що я навіть не встигаю зрозуміти, навіщо вона їй.

Рука тепла і липка — Єва нещодавно наминала цукерку-тягучку, схожу на черв'яка.

— Угу... Так-так... На Говоруху чекає нескладуха, — Єва замислюється, задивляється кудись, а потім видає: — Цілих... 7 штук!

— Ого! Цілих сім? Оце біда! — глузую, поки дівчата хихотять. — Це все?

— А ще... — вона на мить замовкає, а тоді торохтить слова, мов скоромовку: — В тебе є всі шанси провтикати найбільше кохання свого життя, якщо ти...

— Якщо що? — вона починає мене драгувати. — Якщо я стоятиму тут і слухатиму жирафу?

Єва розгублюється. Вона дивиться на мене, і я помічаю, як її веснянки тьмяніють. У куточках очей збираються краплі. От халепа! Я не хотів доводити її до сліз. На моє щастя, наступної миті вона розвертається і біжить до класу.

— Дурень ти, Говорухо. Ну хіба так можна? — кидається на мене Іванка.

— А верзти всіляку фігню можна? Ще б наворожила, що я позеленію.

— Даремно ти так. Минулого тижня вона наворожила, що здійсниться моя мрія. І вона здійснилася!

— І що за мрія?

— У мене з'явився Шурупчик! — Іванка аж світиться від щастя.

— Перший раз чую, щоб дівчинка мріяла про шуруп...

— Це не те, що ти подумав, — сміється Іванка. — Ми так назвали французького бульдога!

Я прямую до класу і по дорозі думаю, що в мене не клас, а дурдом «Сонечко». Одна вдає з себе ворожку, а друга пса називає Шурупом.

І взагалі, чому Іванна вірить у всю цю маячню? Вона ж розумніша за інших дівчат. Не реве на кожному кроці, вміє ганяти у футбол, сміється з дурних жартів... Навіть зацінила мій малюнок з людиною-брекетом. Це супергерой, якого я вигадав. Він рятує дітей від стоматологів і лікує зуби жуйками: пожував жуйку, заліпив нею дірку в зубі, й вона перетворюється на пломбу. Класно, правда?

ІВАНКА, ЯКА МАЛА НАРОДИТИСЯ ІВАНОМ

Уперше я побачив Іванку, коли на вулиці лив сильний дощ. Я сидів на підвіконні й спостерігав за краплями, які тарабанили по склу. Мені уявлялося, що це кулі, які летять просто на мене. А я сиджу в танку й тому вони не долітають.

Я одразу помітив, коли біля під'їзду спинилася автівка. Адже знаю всі автомобілі, які паркуються в нашому дворі, й навіть дав їм імена.

Старого заіржавілого Запорожця я називаю Маквіном. На ньому ніхто не їздить уже багато років. Дід каже, що Запорожець вийшов на пенсію. А я мрію, що одного дня сусіди віддадуть мені цю тачку. Я відремонтую її та ще поганяю зі своїм котом — Монстром.

Також на парковці живе зелений Ланос. Його власник працює таксистом. Він то збирає свій Ланос, то розбирає. За це я прозвав його автівку ЛЕГОсом.

Є у нашому дворі кольоровий мікроавтобус, якого я величаю Дизнейлендом. На ньому намальовані повітряні кульки та клоуни. Коли я був меншим, цей транспортний засіб викликав у мене найбільше

захоплення. Одного разу я спитав у мами, що на ньому написано. Мама прочитала: «Замовляйте дитяче свято у нас! Клоуни. Аніматори. Казкові герої». Після того, проходячи повз мікроавтобус, я щоразу зазиравав у його вікно. Сподівався хоч краєм ока побачити всіх тих казкових героїв та клоунів, які ховаються всередині.

А ще на парковці біля дому мешкає наша рідненька Шкода Румстер. Її я називаю Рюмиком, бо вона схожа на пса: любить ганяти й не дружить з котами. Якось ми перевозили в ній Монстра, то вона всю дорогу гарчала! Кіт, бідолаха, не знав, у який куток забитися.

У той дощовий день біля під'їзду спинилася рожева Тойота Ауріс. Я її одразу прозвав Барбі через колір. Дверцята відчинилися і вибігла дівчинка мого віку. На ній була футболка з Angry Birds, шорти і крокси.

Вона мені одразу сподобалася. Дівчинка навіть не намагалася сховатися від дощу. І не пищала, як деякі. Навпаки, вона крутилася під краплями, стрибала по калюжах і весело сміялася. Мама щось кричала їй, але дівчинка продовжувала дуріти.

Її коротко підстрижене біляве волосся прикрашав обруч із блискітками. Він увесь час спадав, і дівчинка мусила поправляти його.

За кілька днів я дізнався від батьків, що дівчинку звать Іванною. Це ім'я пасує їй якнайкраще. «Вона мала народитися Іваном, але вгорі щось наплутали», — жартує її мама.

Наші мами швидко потоваришували й вирішили подружити нас — «щоб ми не нудьгували поодиноці». Моя мама показала Іванці свою ляльку Барбі — 1985-го року випуску. В дівчинки було дуже багато Барбі, мабуть, штук тридцять, але такої не було. Вона оббігала всі «Будинки іграшок», шукала з мамою схожу ляльку в інтернеті, але все марно. Тоді запропонувала мені обміняти ляльку на будь-яку іншу іграшку, але я гордо відмовився. Сказав, що це мамина лялька, і нікому її не віддам.

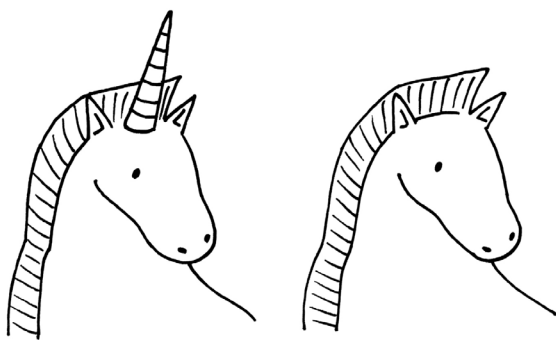
Та, якщо чесно, я залишив Барбі не через це. Самі подумайте, якому хлопчику потрібна та рожева довговолоса прикрість у блискітках? Не віддав я ляльку, бо знав: поки в мене мамина Барбі, Іванка приходитиме в гості.

Вона — перша дівчинка, з якою мені цікаво. Іванка не базікає так багато, як інші дівчата, і любить хлопчачі ігри.

Батьки Іванки розлучилися. Спершу, коли нові сусідки заходили до нас у гості, я трохи боявся за тата. Особливо, коли вони разом реготали. Я переживав,

що Іванка та її мама можуть відібрати його. Так сталося в мого однокласника Вані Вусатика — його батько пішов жити до сусідки.

Згодом я заприятелював з Іванкою по-справжньому і заспокоївся. Вона любить рідного тата Максима. З ним вона бачиться щонеділі. Одного разу взяла на зустріч мене. Сказала татові, що я — найкращий друг. Дядько Максим мені сподобався. Він схожий на справжнього пірата: має бороду й носить бандану з черепами. Ми потиснули один одному руки й рушили до Київського зоопарку. Багато гуляли і жартували. Коли проходили повз коня, дядько Максим запитав:

↑
ЄДИНОРІГ

↑
КІНЬ

ЗМІСТ

Іванка, яка мала народитися Іваном	11
Нескладуха № 1, з якої все почалося	18
Нескладуха № 2, яка довела мене до сказу	23
Нескладуха № 3, або Тато повертається в реальність	26
Нескладуха № 4, яка закінчилася гепі-ендом	34
Нескладуха № 5, яка підмочила репутацію Монстра назавше	38
Обережно, гнилі абрикоси, або Нескладухи беруть вихідний	44
Смердюча нескладуха № 6, яка вивела Єву на чисту воду	52
Нескладуха № 7, після якої я ніколи не одружуся	60
Нескладухи збилися з ліку	67
Дід, який не знає слова «нескладуха»	73
Майстерня з безладу	78
Генеральні тортури	82
Обережно! Не відтворювати в реальному житті. Це може НЕ нашкодити вашому здоров'ю!	88
Восьме чудо світу	93
 <i>Юрій Бедрик.</i>	
Сім абзаців після «Семи нескладух...»	
<i>Післямова.</i>	98